

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 86/07-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2007 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 732/98 a postupom Krajského súdu v Prešove rozhodujúceho v danej veci v rámci odvolacieho konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2007 doručená sťažnosť I. K. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 732/98 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) rozhodujúceho v danej veci v rámci odvolacieho konania.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že ústavný súd nálezom sp. zn. II. ÚS 236/05 z 24. augusta 2006 vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 732/98 porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pričom mu zároveň prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov „napriek tomu, že vo veci samej už tento súd predtým rozhodol svojim rozsudkom dňa 10. III. 2006“.

Sťažovateľ zároveň vyslovil názor, že „sa v tejto sťažnosti označení porušovateľa mojich práv zrejme nijako neponáhľali s úmyslom, aby celá vec bola čím skôr meritórne a právoplatne uzavretá v následne pokračujúcom odvolacom konaní na základe môjho písomného odvolania proti rozsudku prvostupňového súdu, zo dňa 14. VI. 2006“. Sťažovateľ v tejto súvislosti dodal, že mu nie je známe, kedy bol spis predložený na rozhodnutie krajskému súdu, ale zároveň vyslovil názor, že mu je známa skutočnosť, že predmetný súdny spor vedený okresným súdom pod sp. zn. 4 C 732/98 nie je dosiaľ právoplatne skončený.

Sťažovateľ sa domnieva, že daným postupom okresného súdu a krajského (odvolacieho) súdu bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to aj preto, že obidva súdy „museli vedieť a aj teraz vedia, že táto kauza má pre mňa nesmierne dôležitý význam!“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že „liknavým a nepružným postupom Krajského súdu v Prešove a Okresného súdu v Bardejove, v súdnom konaní vedenom u neho pod sp. zn. 4 C 732/98“ bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, „odvolaciemu prešovskému súdu“ prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov, okresný súd a krajský súd zaviazal zaplatiť mu primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 60 000 Sk, ako aj trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v tomto prípade okresného súdu a krajského súdu ako súdu odvolacieho) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. III. ÚS 199/02, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 732/98 a postupom krajského súdu rozhodujúceho v danej veci v rámci odvolacieho konania.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom (...).

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 732/98 ústavný súd zistil, že v namietanej veci rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 732/1998-88 z 10. marca 2006 tak, že návrh sťažovateľa zamietol. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ 15. júna 2006 odvolanie. Na základe toho okresný súd 30. júna 2006 predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní. O odvolaní rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 236/2006 z 2. marca 2007 tak, že potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a nepripustil zmenu návrhu. Po rozhodnutí a písomnom vyhotovení rozsudku krajský súd vrátil spis okresnému súdu 15. marca 2007. Rozsudok okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nadobudol právoplatnosť 26. marca 2007.

Ústavný súd konštatuje, že vyhlásením rozsudku vo veci samej a jeho doručením, ako aj úkonmi, ktoré musel okresný súd vykonať v spojitosti s podaním odvolania, okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné namietanú vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha okresného súdu pri odstraňovaní právnej neistoty skončila rozhodnutím vo veci samej za predpokladu, že toto rozhodnutie bude napokon konečným rozhodnutím vo veci samej aj napriek podanému odvolaniu a vykonaniu riadneho opravného konania. Keďže rozhodnutím

krajského súdu došlo k právoplatnému skončeniu veci bez toho, aby bola akýmkoľvek zákonom dovoleným spôsobom vrátená späť okresnému súdu, ústavný súd je toho názoru, že okresný súd v čase podania sťažnosti (19. marca 2007 bola sťažnosť odovzdaná na poštovú prepravu a 20. marca 2007 bola doručená ústavnému súdu) už nemohol žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania, prípadne priet'ahy v ňom a napokon ani postup krajského súdu. Jediná úloha okresného súdu spočívala v doručení rozsudku krajského súdu účastníkom konania, čo okresný súd bez zbytočného odkladu splnil, a to vo vzťahu k odporcovi 23. marca 2007 a vo vzťahu k sťažovateľovi 26. marca 2007. Tento stav veci viedol ústavný súd k záveru, že sťažnosť podaná proti okresnému súdu je zjavne neopodstatnená (napr. IV. ÚS 188/03, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 288/05).

K právnemu záveru o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti dospel ústavný súd aj vo vzťahu k namietanému postupu krajského (odvolacieho) súdu.

Preskúmaním časti spisu okresného súdu sp. zn. 4 C 732/98 týkajúcej sa odvolacieho konania, predmetom ktorého bolo rozhodovanie krajského súdu o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 10. marca 2006, ústavný súd zistil, že krajský súd 6. júla 2006 zaslal odvolanie sťažovateľa na vyjadrenie odporcovi a 27. novembra 2006 určil termín odvolacieho pojednávania na 31. január 2007. Pojednávanie bolo z dôvodu neprítomnosti oboch účastníkov konania (aj napriek vykázanému doručeniu predvolania) odročené na 28. február 2007. Na ďalšom pojednávaní konanom na krajskom súde 28. februára 2007 boli prítomní obaja účastníci konania, pričom krajský súd toto pojednávanie odročil na 2. marec 2007 za účelom vyhlásenia rozsudku, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok a nepripustil zmenu návrhu. Po rozhodnutí a písomnom vyhotovení rozsudku 15. marca 2007 vrátil spis okresnému súdu.

Ústavný súd konštatuje, že v čase, keď mu bola doručená sťažnosť sťažovateľa, rozsudok krajského súdu už bol vyhlásený a bol ním potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa. O tejto skutočnosti mal sťažovateľ bez akýchkoľvek pochybností vedomosť, pretože bol prítomný na pojednávaní pred odvolacím súdom 2. marca 2007.

Ústavný súd vo vzťahu k namietanému postupu krajského súdu zastáva obdobný názor, ktorý prezentoval pri posudzovaní postupu okresného súdu z hľadiska možného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na uvedené možno konštatovať, že krajský súd v čase podania ústavnej sťažnosti už nemohol podniknúť žiadne zákonné kroky na odstránenie stavu právnej neistoty, pretože v danom čase už bol vyhlásený jeho rozsudok, spis sa už nenachádzal v jeho dispozičnej sfére, keďže už bol vrátený okresnému súdu, úlohou ktorého bolo doručiť rozhodnutie odvolacieho súdu účastníkom konania. Po splnení tohto predpokladu bolo konanie právoplatne skončené 26. marca 2007.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ako aj jeho žiadosťou (aj keď nejasne formulovanou) o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2007